

NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1136

22.12.2024 (135)

Kurja geeniuuse haridus

Gerhard Lauck

2. osa

* * * * *

Ka minu ema suguvõsa poolel oli oma osa lugusid.

Teie vanavanaisa tuli esimesena Ameerikasse, enne kui ta tõi teie vanavanaema kaasa. Ta viis ta spetsiaalsesse poodi, et maitsta täiesti uut toidu sensatsiooni.

Ta ütles talle: See on kuum!

Ta tegi seda.

Kõik poes naersid. Siis maitses ta seda, naeratas ja lõi talle patsu.

See oli jäätis.

* * * * *

Vanaema hüüdis vanaisale, kes istus verandal, et ta tuleks õhtusöögiks sisse. Aga ta ei tulnud. Nii saatis ta mind välja, et teda järele kutsuda. Ma nägin teda seal istumas ja vaatamas kolme ilusat noort tüdrukut, kes kõndisid mööda. Ma ütlesin vanaemale. Ta tuli välja ja tõmbas ta kõrvast kinni tagasi majja... Arvan, et kunagi

ei ole liiga vana, et vaadata.

* * * * *

Kui teie isa näitas ühele mu onule oma kallist uhiuut piipu, mõistis ta seda valesti, arvas, et see on kingitus, ja tänas teda ohtralt. Sinu isa ei julgenud midagi öelda. Aastaid hiljem, pärast tema surma, tagastas pere, kes teadis, mis oli juhtunud, piibu. Nad ütlesid, et ta oli seda ainult pühapäeviti suitsetanud.

Pool Wisconsini väikelinna elanikest on minu emaga sugulased. Minu vanaisa oli kuue poja isa. Ma nägin nende vana fotot ja võin kinnitada, et näen välja nagu mu ema isa Otto, kes sündis vanal maal ja sai nime Otto Bismarcki järgi.

Minu perekond on mõlemalt poolt saksa päritolu. Lauck ja Hein minu isa poolt. Preuss ja Pahl minu ema poolt. Lauckide suguvõsa ulatub tagasi hessi ohvitserideni, vendadeni, kes teenisid Ameerika Vabadussõjas. Nimi "Lauck" ise ulatub tagasi vanasse kõrgsaksa keelde, mis suri välja umbes 1050 pKr.

Palju aastaid hiljem ütles mu ema mulle, et kaks minu kaugemat sugulast olid hukkunud 9/11. Mina ei olnud nendega kohtunud, kuid tema küll.

Ma olen näinud fotosid kahest teisest dublaažist minu jaoks. Peale selle oli veel üks dublari minuga ühes kasarmus ööbinud. Ta oli isegi minu pikkune! Mõnikord ajasid teised külalised meid kahte segi. Ma mängisin mõttega, et võtan teda peibutajaks.

Kiskjate püüdmine

Minu lemmiktegevuste hulka kuulus kaelkirjakute, konnade ja kilpkonnade püüdmine, puude otsa ronimine ning kõrvalasuvate põldude ja metsade uurimine. Loomad olid - ja on ikka veel (!) - minu suur armastus.

Nädalavahetustel käisime isa ja mina "klassis" kilpkonni püüdmas. Või ta võttis autos uinakut, samal ajal kui ma ise konni püüdsin.

Ühel suvel sõitsime kahekesi sadu kilomeetreid *Suurel madujahi ekspeditsioonil!* Kuigi ma olin pettunud, et ei saanud ühtegi mürakildujat, jäin saagiga rahule: üks korralik seanokkamadu, üks paar sinist kährikut ja kümneid rohumadu.

Kui mu ema leidis oma voodist ühe sellise mao, tillukese rohumadu, siis saadeti nad õue. Õnneks sai ta aru, et süüdlane oli minu isa. Tema kuratlik irve ja minu õudne pilk tema avastamisest kuuldes tegid "kuidas see sinna sattus" müsteeriumi lahenduse liiga ilmseks. Pealegi, milline täie mõistuse juures olev poiss riskiks täiesti hea madu kaotamisega sellise rumala trikiga!

Kui me lõpuks vana ahju õlipaagi keldrist eemaldasime (kus see oli istunud vana kivisöetoru all), lõikasin selle pikuti pooleks täägi ja haamriga. See oli aeganõudev ja mürarikas (!), kuid ma ümardasin hea suurusega kilpkonnapaagiga.

Poisikesena ja isegi teismelisena armastasin ma loomi käsitlevaid väliraamatuid sirvida. Oskasin isegi paljusid alamliike tuvastada.

Pole üllatav, et meie peres on aastate jooksul olnud väga erinevaid lemmikloomi. Nende hulka kuulusid konnad, kärnkonnad, kihelkonnad, kalad, salamandrid, mürakad, linnud, oravad, küülikud, pesukarud, kanad, kassid ja koerad.

Ma peaksin ohverdama rohkem puid, et loetleda kõik liigid, alamliigid ja tõugud.

Meie garaažides on elanud metskassid, rebased ja öökullid, lisaks rohkem kasse, kui mõnes linnas siinkandis inimesi on.

Piisab, kui öelda, et ma olen alati loomi armastanud.

Ma olin lapssõdur

Mulle meeldis joonistada pilte tankide ja lennukite vahelistest lahingutest. Instinktiivselt valisin riiklikud sümbolid, mis ei tekitaks "huvide konflikti". Ma ei tahtnud ühtegi sugulast solvata. Isegi kui nad olid võidelnud "valel poolel".

Minu lahingud väikeste plastmassist mängusõduritega kestsid tunde. Mõnikord joonistasin loomi, kusjuures loomad olid alati peategelased ja inimsõdurid olid antagonistid.

Ehitasin tohutu kindluse koos maa-aluse tunneliga. Tunnel oli suureks abiks määrdumisel. Lõppude lõpuks teab iga väike poiss, et ilma korralikult määrimata ei saa lõbutseda.

Võitluskoolitus hõlmas käsitsi valmistatud puidust mõõkade ja kilpide kasutamist. Võitlesin regulaarselt kolme lapsega korraga ja võitsin.

Minust sai ka algaja *militarist*!

Lasteraamat maailma ajaloo kuulsatest lahingutest avaldas mulle tugevat muljet. Sõjaajalugu sai minu üheks suureks huviks loomade kõrval.

Minu isa ostis mulle USA armee vormiriietuse lastesuuruses versiooni. Ma lasin oma vanematel sisse kirjutada oma nime ja "auastme" "kapten". Kui see kulus ära, sain selle asemele uue. Selleks ajaks olin ma juba "kindral". Loomulikult meeldis mulle seda kanda alati, kui ma "sõjaväge mängisin".

"Vaenlane" oli mulle andnud hüüdnime "kindral Doolittle". Ilmselt ei teadnud nad oma ajalugu ja leidsid lihtsalt, et see nimi on lõbus.

Need armeed ei koosnenud "sõpradest", kes lihtsalt jagunesid "meeskondadeks", et "mängu mängida". Me nägime endid "sõduritena", kes "sõdisid" "vaenlase"

vastu vaidlusaluse territooriumi pärast.

Meie võitlus seisnes vastase armee pommitamises mullaklompidega. See piiratud sõjategevus tõi kaasa veidi valu, kuid mitte tõsiseid vigastusi.

Kivide viskamine oli seevastu taunitav. See oli võrreldav Genfi konventsiooni rikkumisega.

Meil ei olnud kunagi mingit kavatsust ega soovi "vaenlasele" tõsiseid vigastusi tekitada! Need "armeed" ei olnud ei "jõugud" ega "meeskonnad". Nad olid midagi vahepealset.

Ma tajun neis lastearmeedes palju enamat kui pelgalt mängu, nimelt sotsioloogilisi, võib-olla isegi antropoloogilisi tagajärgi.

Paljude lahingute veteranina olin omandanud mõningase oskuse nende mürskude tõrjumiseks. Kahjuks olin kehv laskur.

Lahing lõppes tavaliselt hiilgava võiduga. Ma ründasin otse vaenlase poole, kannatades valu, kui mind tabas terve salamahing. Nad põgenesid hirmust.

Üks kampaania on hea näide meie mõtteviisist.

Ühel päeval avastasime kummalise puust parve, mis ujus väikeses tiigis, mis oli sageli meie lahinguväljaks. Ilmselt oli tegemist vaenlase sissetungiga! Panime selle kive peale, et seda uputada. Siis purustasime pudelid kaljudel, et purunenud klaas raskendaks vaenlasel oma laeva päästmist.

Päevi hiljem avastasime vaenlase patrulli, kes üritas seda päästa. Me tormasime ja nad põgenesid. Välja arvatud üks vaene kurat. Ta oli roninud tiigi kohal olevale puule. Nüüd hoidis ta ühe käega oksast kinni, samal ajal kui teise käega võitles ta mõõgaga ühe minu mehega. Selle vaenlase sõduri vaprus avaldas mulle muljet.

Mida me peaksime tegema? Olukord tundus ohtlik. Keegi ei tahtnud, et keegi kummalgi poolel tõsiselt vigastada saaks. Kuid vaherahu välja kuulutamine isegi keset tulise lahingu keskel oli enneolematu.

Käskisin oma meestel tagasi tõmbuda. Vastase komandör sai aru, mida ma tegin ja miks, nii et ta ei püüdnud meie rüütellikkust ära kasutada. Selle asemel hüüdis ta oma mahalõigatud sõdurile, et ta ruttaks läbi lõhe, mille ma olin tahtlikult tekitada lasknud. Ta sai aru ja tegi seda.

Mõne aja möödudes sattusin ma selle vaprast endist vaenlast juurde rahulikes oludes. Me saime sõpradeks.

Kui ta mind esimest korda oma maja juurde mängima viis, peatus ta sissepääsu ees, pöördus minu poole ja ütles: "Ära ütle mu emale, et sa oled protestant. Ta ütleb, et kõik protestandid on sead ja ei lase mul sinuga mängida." Mitu aastat hiljem sain teada, et tema ema enda religioosset rühma, katoliiklast, peetakse riiklikul tasandil "vähemuseks". Selles piirkonnas ei olnud.

Minu isa viis oma pojad telkima, kalastama ja kanuusõitu. Kui me olime piisavalt vanad, õpetas ta meid ka tulirelvade käsitlemist ja viis meid jahile.

Kui ta hakkas meile poistele esimest korda näitama, kuidas relva kasutada, oli mu ema väga mures. Isa ütles talle: *Ära muretses! Ta õpetab neid õigesti!*

Minu treening kulges nii.

Esimesel jahiaastal oli mul kaasas püss *ilma poldita*. Lihtsalt selleks, et õppida, kuidas tarade ületamisel ja nii edasi ohutult käia.

Teisel aastal sain poldi. Aga ei mingit kestat! Iga kord, kui ma tahtsin tulistada, pidin ma isalt laskemoona küsima.

Kolmandal aastal olid mul nii poldid kui ka kestad.

Loomulikult olid nii minu püss kui ka vintpüss ühe lasuga relvad. Need maksid vastavalt 20 ja 30 dollarit. Uued, mitte kasutatud.

Hiljem vahetasime relvi. Kui ta laskis varsi pikendada, ei võtnud ta arvesse talveriietust. Samuti eelistas ta minu ühepüssi kergemat kaalu. Mulle meeldis see, et kaherealisel oli vähem tagasilööki.

Aastaid hiljem palus üks sõber, endine politseinik, näha minu uut revolvrit. Ma võtsin revolvri sahtlist, avasin silindri, võtsin padrunid välja, panin padrunid tagasi sahtlisse, pöörasin revolvri nii, et see ei osutanud kellegi poole, ja siis, hoides seda tasakesi oma peopesal, silinder endiselt avatud, pakkusin seda talle. - See avaldas talle muljet.

Siin on hoiatav lugu: Hoolimata kõigist ohutusmeetmetest oleks mu isa kord peaaegu pea ära löönud, kui tema püss laustus ja lõi auto katusesse augu! Ta osutas mulle sellele tõsiasjale kui meeldetuletusele, kui ohtlikud on relvad. Ja kui tähtis on alati olla eriti, eriti, eriti, eriti ettevaatlik!

"Meesterahvas" sõitis korduvalt kolme nädala pikkusteks kanuumatkadeks Kanadasse. Olime nii kaugel, et polnud mingeid teid ega muid tsivilisatsiooni märke. Me pidime kanuuga üle järve sõudma, "portage'i" tegema üle mullase tee järgmisele järvele ja kordama protseduuri.

Järgnevad lood pärinevad kõik nendelt Kanada kanuumatkadelt.

Ühel reisil enne minu tulekut sai üks mu vendadest varbavahe. Meeskonnal, kuhu kuulusid ka teised täiskasvanud peresõbrad, ei olnud aega teda tsivilisatsiooni tagasi viia. Nii et nad jõid ta viskiga purju, steriliseerisid tulekahjus bajoneti, panid kolm täiskasvanud meest tema rinnale istuma... ja siis lõikas mu isa selle bajoneti-ga osa tema varvast maha.

Minu isa oli ametlik arst. Ta ütles, et tema enda isa järgis väiksema vigastuse ravimisel alati samu kahte sammu. Kõigepealt küsis ta, mis juhtus. Teiseks pani ta haavale närimistubakat. Juku, sellise väljaõppega imestan, et temast ei saanud inseneri asemel kuulus kirurg!

Nad vannuvad, et ta suutis siiski kuidagi oma keha kuue tolli kõrgusele maast

üles tõsta. Ja et kakskümmend miili eemal üle järve elavad inimesed väitsid hiljem, et nad kuulsid tema karjumist.

Mul on hea meel, et ma ei olnud sellel konkreetsel reisil. Mind peeti veel liiga nooreks, et tulla kaasa paaril esimesel reisil.

* * * * *

Olime avastanud mahajäetud metsavahi palkmaja koos malmist puuküttega ahju ja kõrvalhoonega. Sellest sai meie baaslaager.

Minu isa oli oma poegade kokkuleppe sõlminud: *Ma ostan teile kõike, mida te tahate süüa, aga SINA pead seda KANDMA!* - Me mürdsime selja, aga sõime nagu kuningad.

Portage'is kandis mu vend kanuu ja seljakott kaasas. Ta tundis, et on päris kõva mees.

Siis kuulis ta tagant kiiresti lähenevaid samme.

See, mida ta seejärel nägi, hämmastas ja avaldas talle muljet.

Keegi tulistas temast mööda. Jooksis. Kandis kanuu ja kahte seljakotti: üks rinna ja teine seljas...

See oli naine!

Kui ta temaga sadama lõpus vestles, sai ta teada, et naine on professionaalne tantsija.

Mul oli sarnane kogemus aastaid hiljem. Olin noormees, kes tegi rasket tööd. Minu eelkäija oli 65-aastane.

* * * * *

Lõpetage kaebamine neetud sääskede üle! Ma ei tunne, et ükski mind hammustaks. Sa lihtsalt mõtled seda välja, sest sa ei taha enam kanuud kanda!

Nii haugatas mu isa ärritunult ühele mu vennale.

Aga kui oli tema kord kanuu vedada, sai ta teada tõe.

Sääsed olid kanuu all parvetanud. Nad ründasid halastamatult seda kandvat vaest kuradit. Tal olid käed täis ja ta ei suutnud neid lüüa.

* * * * *

Veel poisikesena kaalusin päeviku kirjutamist. Aga ma otsustasin selle vastu. Arvasin, et kõige huvitavamad asjad mu elus olid *juba* juhtunud.

See ei tähenda, et ma ei mõelnud tuleviku peale. Ma tegin oma isaga kokkuleppe. Kui ma saan piisavalt vanaks, kolime me Kanada kõrbesse ja hakkame trap-

periks. Olles insener, ütleks ta mulle, kuidas ehitada meie palkmaja. Ma maksaksin talle viski ja sigaritega.

* * * * *

Ühel päeval kasutas valitsus sundvõõrandamist, et osta osa meie maast odavalt kiirtee ehitamiseks. Kui buldooseriid hakkasid meie viljapuuaeda laastama, haarasin oma vibu ja noole ja jooksin ukse poole. Mul oli kindel kavatsus oma kodu kaitsta! Mu vanemad peatasid mind. Nad pidid mind oma tuppa lukustama.

Lõpuks oli meil kiirtee, mis kulges läbi meie tagahoovi. Pärast seda ei olnud asjad enam samad. Ma ei mõelnud sel ajal sellele, kuid olen kindel, et see vähendas oluliselt meie kodu edasimüügiväärtust.

Siis vahetas mu isa elukutset ja me kolisime ära.

Pre-Teen ja Teen

Ma kasvasin üles (ülejäanu) läänes. Seal olen veetnud pool oma elust.

Ma võisin naabri rantšo hobust silitada lihtsalt oma õue servale kõndides ja üle aia ulatades. Nagu kõik püüdlevad noored lehmamehed, veetsin ka mina palju aega õues. Kuid mulle meeldis ka *raamatuid lugeda*.

Minu pere oli suur. Kuid selle liikmete ühiste teaduskraadide arv oli veelgi suurem. Veel algkoolis hakkas isa mulle õpetama mõningaid väga elementaarseid matemaatilisi mõisteid.

Minu isa ajas oma lapsed sageli segi. Ta kutsus neid vale nimega. See ärritas alati mu ema. Kuid ta väitis, et see oli ainult tema süü. Lõppude lõpuks oli ta nõudnud neile nimede andmist. Ta oli tahtnud neile lihtsalt numbreid anda. Nagu kuulus detektiiv Charlie Chan.

Lisaks sellele said poisid minu perekonnas sageli onude järgi nime. Kui mu vanaisa maeti, tõukas isa oma venda ja osutas lähedalasuvale, kuid väga vanale hauakivile. Sellele olid kirjutatud samad nimed kui kolmele vennale! Tema nimi oli üleval. Sellest ajast peale ütles ta neile: *Mäletage, et mina olen hauakivi peal!*

Aga ärge saage vale muljet! Minu pere oli väga "rahvapärane". Kui te oleksite kohtunud minu isaga, oleksite pigem arvanud, et ta on *karjakasvataja* kui *kolledži professor*. Ta sai sama hästi läbi hoidjaga kui teiste professoritega. Võib-olla isegi paremini!

Palju aastaid hiljem ostis FW sellelt hoidjalt püstolkuulipilduja. Ta oli selle püstoli ise valmistanud ja sellele isegi nime andnud: "Old Meat On The Table". Minu isa läks lasketiiru, et selle täpsust katsetada. Ta tulistas kolm lasku veidi üle

100 meetri kaugusel asuvasse sihtmärki. Need olid nii tihedalt grupeeritud, et *kõiki kolme kuuliauku* võis korraga *veerandmüntidega katta!* - Loomulikult ootas ta laskude vahel kümme minutit, et tünnil oleks aega jahtuda.

Õppisin malet juba poisikesena. Ma isegi ei üritanud vastast matti panna enne, kui olin teinud kaks asja. Esiteks, võtsin kõik tema kujukesed. Teiseks, kasutasin oma allesjäänud käpikesi, et saada tagasi oma kuninganna ja mõlemad lossid. Ilmselt oli see ülekoormus samaaegselt põhjalik ja ebaefektiivne.

Üks mu vendadest hämmastas kõiki, kui ta võitis viie minutiga väga osavat maletajat. Ta kasutas oma lemmikvälkkiiret kuninganna rünnakut. Tema vastane oli liiga hõivatud keerulise plaani rakendamisega, et seda märgata.

Keskkoolis mängisin palju malet. Peaaegu alati koos üliõpilaste ja professoriga. Üldiselt võitsin kolmest partiist kaks. Viimased kolm partiid, mida me mängisime, võitsin oma isa. Siis kaotasin huvi male vastu. See oli liiga staatiline. Tõeliselt head mängijad pidid mäletama vanu käike maleraamatutest. See ei olnud minu jaoks.

Minu isa naeris viimast korda. Ta tõi kohale sõna otseses mõttes malegeeniuse, kes mind korralikult ära piitsutas. Sel ajal olin ma ka maksapõletikuga haige nagu koer. Kuu aega elasin teest, võita röstsaiast ja munadest. Mul kulus kuid, et täielikult taastuda. Niipalju siis *ausast võitlusest!*

Pärast seda selgitas ta mulle, et maletajatel on kolm taset.

Esimese taseme mängijal, nagu temalgi, *puudub strateegia*.

Teise taseme mängijal, nagu minulgi, on *üks strateegia*.

Kolmanda taseme mängijal, nimelt malegeeniusel, on *mitu strateegiat*. Ta hindab kogu olukorra ümber pärast igat käiku. Seejärel valib ta parima strateegia. (Kui teise taseme mängija üritab seda teha, on tavaline tulemus kaos).

Mõnda aega mängis perekond ikka veel kaarte. Kuid kohalikud ei tundnud neid vanaaegseid mängu, mida meie teadsime, nii et meil ei olnud kedagi, kellega mängida.

Minu isa registreeris meid kõiki tantsuklassi. Õppisime foxtrotti ja valssi. See ei olnud meile, noortele inimestele, kasulik. (Me olime juba algkoolis õppinud ruut-tantsu.)

Tõenäoliselt ei olnud noorus minu jaoks raskem ega kergem kui kellegi teise jaoks. Aga see oli erinev. Ei olnud mingit "teismeliste mässu". Minu perekondlikud ja etnilised sidemed tegid mind immuunseks "eakaaslaste surve" suhtes. Ma olin autsaider. Minu standardid olid lihtsalt teistsugused.

Mu isa kommenteeris mulle kord: *Sinu vanaisa ega mina ei olnud oma [vastavast] põlvkonnast väga heal arvamusel. Sina oled samamoodi.* - See ei olnud ei põlgus ega ülbus... Aastaid hiljem kuulsin, kuidas üks pagendatud vene aristokraat ütles umbes sama.

Selle asemel, et öelda: *Kui teised lapsed hüppaksid kaljult alla, kas sina teeksid sama? Hea sakslane ei hüppa kaljult alla!* - See oli väga tõhus!

Olin juba õppinud, et ei tohi näidata nõrkust ega valu. See ainult julgustas piinajaid. Veel keskkoolis astusin selle sammu edasi. Viisin läbi kaks psühholoogiaeksperimenti.

Esimeses eksperimendis hoian vastast löömise ja taganemise vahelisel piiril. Säilitasin seda tasakaalu, vaheldumisi provokatiivsete ja lepitavate märkuste vahel.

Teises katses teesklesin, et mõnitamine on tegelikult lihtsalt sõbralik kiusamine. Alguses ajas see vastase segadusse. Siis ärritas see teda, kui ta püüdis selgitada oma tegelikku negatiivset kavatsust. Lõpuks sai ta aru, et ma mängin temaga. Selle asemel, et ta oleks minu murest saanud, sain mina tema murest aru. See ajas ta pahaseks. Olin ründajale tagasi põrganud, ilma et oleksin kasutanud jõudu või negatiivset keelt. See meeldis mulle praktilistel, eetilistel ja isegi esteetilistel põhjustel.

Mulle meeldis minu keskkooli ajakirjandusklass. Esiteks, õpetaja oli ilus. Teiseks, mulle meeldis kirjutada.

Kord kutsusin ühe õpetajaõpilase tantsima. See ei olnud mingi perversne seks asi. Ma lihtsalt suhtlesin rohkem tema vanuses (ja vanemate) inimestega kui oma vanusegrupiga. Pealegi oli ta ilus ja tema jalad nägid miniseelikus suurepäraselt välja.

Aastaid hiljem kohtusin noore naisega, kes oli teinud midagi sarnast. Ainult et tema puhul oli tegemist perversse seksiga. See näitab vist, et tüdrukud küpsevad kiiremini kui poisid. Ja on osavamad selles, kuidas saada seda, mida nad tahavad.

Avastasin professionaalse küsitluse, mille eesmärk on mõõta poliitilisi ja sotsiaalseid seisukohti. Kogu klass võttis selle läbi ja ma kulutasin kuradi palju aega tabelite koostamisele ja analüüsile.

Selle uuringu huvitav osa oli see, et see ei olnud ühemõõtmeline, st *joon*. See oli kahemõõtmeline, st *tasand*. Sellel oli *x-telg* ja *y-telg*! Kuvatud olid traditsiooniliste ideoloogiatega koordinaadid. Konservatiivid ja kommunistid olid *x-teljel* üksteisest kaugel, kuid *y-teljel* lähestikku. Liberaalid ja fašistid olid *y-teljel* üksteisest kaugel, kuid *x-teljel* lähestikku.

See illustreerib mõnikord kummalisi sarnasusi muidu radikaalselt erinevate ideoloogiatega vahel. (Minu enda koordinaadid olid teistest kaugel.)

Lisaks sellele täheldasin hiljem kolledži eetikaklassis, et kaks inimest võivad anda sama vastuse kahel täiesti erineval põhjusel. Neid ühte ja samasse kategooriasse liigitada oleks äärmiselt ebatäpne.

Siin on üks näide.

Minu kolledži eetikaprofessor rääkis klassis oma eetilisest dilemmast.

Teise maailmasõja viimastel päevadel olin ma noor, kääbuspäine leitnant. Minu kiiver oli mu pea jaoks liiga suur. Mulle anti ülesanne viia džiip üle Saksa liinide ja pidada läbirääkimisi nende kapituleerumise üle. Võtsin kaasa paar meest.

Kui mu džiip jõudis valge vahele lipuga Saksa liinidele, andsid SS-mehed mulle nutikalt saluuti. Natuke tee peal kohtasime veoautosid, mida juhtisid saksa sõdurid. Veoautode tagaosas oli midagi, mis nägi välja nagu koonduslaagri vangid.

Kohe pärast seda, kui olime silmapiirilt väljas, kuulsime kuulipildujatuld. Arvasime, et see on tõenäoliselt sakslased, kes tapavad vange. Arutlesime, kas peaksime ümber pöörama ja püüdma neid aidata.

Ma otsustasin seda mitte teha. Ma arvasin, et meie vähesed džiibis ei suuda neid ilmselt niikuinii päästa. Aga kui meie missiooni, mille eesmärk oli korraldada kapituleerumine, ei täideta, võivad lahingud jätkuda ja palju rohkem inimesi saab surma.

Kas ma tegin õigesti?

Kui kohtasin teda pärast tundi koridoris, lohutasin teda: Ma arvan, et sa tegid õigesti. Oleks olnud kahju, kui rohkem SS-meestele oleks haiget saanud!

Tema näole ilmus hetkeks mõistatuslik ilme. Siis naeratas ta. Võib-olla taipas ta, kes oli talle seda öelnud.

Keskkool oli mulle igav. Üritasin alati oma kodutööd õppetöösaalis lõpetada. Nii oli mul rohkem aega, et lugeda õhtuti kolledžitasemel raamatuid. Enamasti filosoofiat, ajalugu ja natuke poliitikat. Aukirjandus oli iseenesestmõistetav.

Tänu suvekooli kursustele sain ma oma viimase aasta vahele jätta.

Lõpetasin ühe semestri kursuse kolme päevaga, neljandal päeval tegin testi ja sain "A".

Veel keskkoolis käisin ma kolledži kursusel, kus õpetati, kuidas börsil mängida. Ma tegin seda ka. Esimesel aastal pöörasin tähelepanu ja teenisin raha. Teisel aastal kuulasin lihtsalt oma börsimaaklerit ja kaotasin. Vähemalt sain ma üliõpilastele muljet avaldada.

Veetsin ühe suve koos oma isaga, kui ta töötas NASA-s kosmosesüstiku kallal. Me elasime korterikompleksis otse ülikooli kõrval. Mulle meeldis basseini ääres hängida. Ma mängisin malet ja vaatasin ilusaid noori bikiinirõivastes tudengitüdrukuid. Mõnikord mängisid nad minuga malet. Aga nad "pettesid". Nimelt kummardusid üle malelaua, et püüda mind oma dekolteega segada. See oli pooleldi edukas. Jah, ma vaatasin. Ei, ma ei lasknud neil võita.

Kandideerimine ühte USA sõjaväeakadeemiasse oli mulle suleks. Kuid ausalt öeldes kahtlustan, et see oli suuresti tingitud perekondlikest sidemetest ja Vietnami sõja ebapopulaarsusest. Minu vanemad olid kongresmenide, senaatorite ja kuberneridega, kes aeg-ajalt meie juures käisid.

Kui ma tema kabinetti sisenegin, vaatas sõjaväearst, kes pidi mind seoses minu kandideerimisega USA sõjaväeakadeemiasse uurima, mind ühe pilguga ja ütles: *Te olete sõjaväelaste perekonnast, eks ole?* - Ma ei teadnud päris täpselt, kuidas vastata. Ühest küljest, jah, minu perekonnas on olnud palju sõdureid. Teisest küljest oli enamik neist paar põlvkonda tagasi... Pealegi on minu perekond väga "demokraatlik" selles mõttes, et meil on sageli sugulasi, kes sõdivad sõjas *mõlemal poolel!*

Kuigi mul olid erinevad huvid, ei meeldinud mulle *karjäärina* miski. Käisin kaks aastat riiklikus ülikoolis, et mind Euroopa standardite järgi "harituks" pidada. Kuid selle asemel, et omandada diplom, võtsin ainult neid kursusi, mis mulle meeldisid või mida pidasin kasulikuks. Ja nende hulka ei kuulunud ärimus.

Mul oli võõrkeele erialal piisavalt ainepunkte bakalaureusekraadi saamiseks, kuid oleksin pidanud võtma veel kaks aastat "mitte midagi", et saada bakalareusekraad. Ma ei näinud selles mingit mõtet. Mulle meeldinud kursused olid filosoofia ja loominguline kirjutamine.

Loomulikult oli parim osa kolledžis see, kui ma oma tüdruksõbraga pai tegin.

Tollal oli tegelikult võimalik ja mitte haruldane, et üliõpilane töötas oma tee läbi kolledži *ilma* laenu või stipendiumita! Seda tegin mina.

Mul on tänastest õpilastest kahju!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

November 1934 Eingeliefert 1975 26. April 2007 12.06

Der Kampf geht weiter !

Sieging Jahn nach der Kapitulation des Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung wieder da je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Initiatoren von Massenmord, Verbrechen, Völkermord und Verbrechen haben nicht ausgereicht, das kann die gesamte Welt immer noch glauben. Jahn, Adolf Hitler zu vereinen.

Alle Nationalsozialisten sind weniger
offensiv. Völkern- und Rassenmord
sind Schicksal an Schicksal im Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Völkern.
Die Bewegung ist zwar nicht ge-
worden, aber die Größe des historischen
Völkern ist heute auch viel größer als in
der Vergangenheit.
Der vorverurteilte Gegner ist also dabei,
das Volkstum - gegen alle weißen
Völkern (1) - zu bringen. Seine Mittel sind
Erwählung, Überwindung und Er-
neuerung.
Ob "Jahn" oder "Jahn", ob im
Wahlkampf oder im Massenmord, ob
mit Propaganda oder bewaffnet oder
auf einem Schiffsfeld mit einem Art. Jahn
Nationalsozialisten ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Louch

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickkõigals zigojums
Intervija ar Molliju
Trečis dala

NSK: Paldies par interviju. Turpināt lais-
strādāt. Uzturēt ir mūsu!
Jāizietes brīvi un prievērojamie sapņojumi
dabūs nozīmīga vārds.

Mollija: Paldies, draugi! Bija jautri jums
stāstīt par interviju. Lūdzam, stāstiet man
tīmekļa adresi, kad ir būs publicēta, un es
prievērojamie jūsu tīmekļa vārds arī ar in-
terviju. Lūdzam man tikai teikt mūsu baidi-
em visā pasaulē ievērojamie. Dažreiz
mūsu cips ir vāgļi apskatīt. Bet nezāģējamie
teicis! Ar jūsu palīdzību mūsu skaits
pieaug ar katru dienu. Paldies mūsu
izplatīt pabeidz, jo katrs vārds ir kā bulka
Tumša un zobenā iķēdējis vārds mērlēm.
Mūsu ievērojamie ir kļūst par
palīdzības, un si pārmērīga
palīdzības būs vārds gals. Katra
prievērojamie un jūsu lieta, ko dara

 **the
NEW ORDER**
Number 176 (133) Founded 1975 April 26, 2007 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar Na-
tional Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout
Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to
destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight
side by side for the preservation.
The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.
The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are non-White immigration, cul-
ture distortion, and racism.
Whether "Jahn" or "Jahn",
whether in election battle or street
battle, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind every National
Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Louch

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

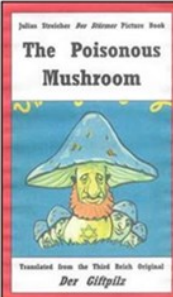
**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

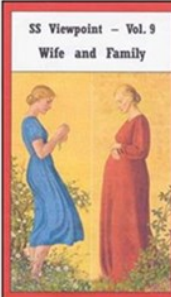
Reinhold Weinmann

**Hitler
in Italy**

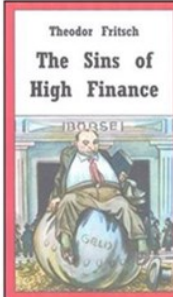
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDB

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**